

TALENT

Hoe negen
spraakmakende makers
de wereld van kunst en
cultuur in Groningen
veranderen

4 Cultuur laat voelen dat we onderdeel zijn van een collectief. Het stelt vragen bij ons dagelijks leven, het stelt dingen ter discussie. In een tijd met veranderingen doet cultuur ons nadenken over wat we altijd als vanzelfsprekend hebben gehouden. In culturele uitingen kunnen we onze verhalen blijven vertellen, ook aan onze kinderen. Cultuur is een fundament van de samenleving of zou dat moeten zijn. Iets wat ons verbindt met collectieve rituelen als vervanging van individualisme. Maar het biedt ook de broodnodige ontspanning. Van groots en meeslepend naar verbinden in de wijken.

Ruim baan voor talent en vernieuwing is een van de speerpunten in ons gemeentelijke cultuurbeleid. Onze focus is gericht op jonge talentvolle makers, die over de capaciteit beschikken om hun artistieke en creatieve gaven op een professioneel niveau in te zetten. We willen jong talent helpen hun kansen te vergroten. Want jonge makers verdienen een steuntje in de rug. Daarmee is culturele sector in Groningen voortdurend verzekerd van nieuwe aanwas en vernieuwend aanbod.

Kunst en cultuur voor iedereen, zo luidt de titel van onze cultuurnota. Aantrekkelijk en divers aanbod met voor ieder wat wils, waarin inwoners actief deelnemen aan cultuur en Groningen uit zijn voegen barst van de activiteiten. Met de energie van jonge makers, nieuwe stemmen en verhalen die weerspiegelen wie we zijn, waar we vandaan komen, en waar we naartoe gaan.

Kortom, we koesteren ons talent. Zo is er de tweejarige bewezen talentregeling, hebben we ons programma aan stipendia in een nieuw jasje gestoken en stimuleren we

Kirsten de Wrede
Wethouder Cultuur
Gemeente Groningen

5 ondernemerschap via LabGroningen. Een andere belangrijke stap is de aanwijzing van het Grand Theatre als gemeentelijke cultuurpijler talentontwikkeling. Met het programma Talent van hier, dat speel- en presentatieplekken op festivals en podia faciliteert. Zo versterken we het netwerk voor jonge makers en vergroten we hun zichtbaarheid. Dat laatste doen we ook door opdrachten te geven aan jonge makers, waar dit boekje een mooi voorbeeld van is, of het programma Talent van hier, dat speel- en presentatieplekken op festivals en podia faciliteert.

Daarnaast hebben we het voornemen talent ook tijdens het maakproces fysiek te ondersteunen, door ze letterlijk ruimte te bieden om te creëren en experimenteren. Deze broedplaats voor talent zien we als laatste ontbrekende schakel in de keten van talentontwikkeling.

We omarmen samenwerking, niet alleen binnen onze gemeentegrenzen, maar ook op regionaal niveau. Door krachten te bundelen met culturele instellingen in heel Noord-Nederland bieden we passende ondersteuning aan jonge makers, van de creatie van hun eerste artistieke producties tot de presentatie van nieuw werk voor een breed publiek.

We zijn trots op de vele jonge makers die Groningen kleur geven. Een aantal van hen zetten we in dit boekje in de schijnwerpers. Een papieren podium waarop ze zich aan iedereen kunnen voorstellen. Wij hopen dat u net zo geïnspireerd raakt door hun talent en enthousiasme als wij. Maar daar stopt het niet, want wij blijven ons als gemeente de komende periode inzetten voor talent. We kijken uit naar de ontmoeting met de volgende lichting jonge talenten die de culturele horizon van Groningen zullen verbreden.

VOORWOORD

6

WERC 10

X_YUSUF_BOSS 20

Teddy's Last Ride 30

7

Profound Play 58

ShELFISH 68

Kamerorkest
van het Noorden 40

Ruimtemakers 48

Katayoon
Valamanesh 80

Jildau Nijboer 88

Een bruisende stad
koestert zijn talenten 96

TWEEJARIGE REGELING

BEWEZEN TALENT

Beginnende gezelschappen en organisaties van makers hebben vaak niet de financiële ruimte om te experimenteren en zo hun eigen signatuur te ontwikkelen. De 'tweejarige regeling bewezen talent' wil hen daartoe in staat stellen. Deze regeling geeft talentvolle makers in de culturele sector twee jaar lang een financiële bijdrage van 40.000 euro per jaar.

De '2-jarige regeling bewezen talent' is beschikbaar voor organisaties op het gebied van de podiumkunsten (dans, muziek, theater), beeldende kunst, literaire en audiovisuele kunst of een mix daarvan.

Het doel van de regeling is het stimuleren van ontwikkeling, het faciliteren van de opbouw van een oeuvre en het bevorderen van cultureel ondernemerschap waarmee de zichtbaarheid vergroot kan worden.

Makers die de regeling ontvangen krijgen zo de ruimte om hun organisatie/instelling te professionaliseren, waardoor ze een betekenisvolle bijdrage leveren aan het kunst- en cultuurlandschap van Groningen.

WERC

Olav Huizer [Utrecht, 1988]
Joachim Rümke [Groningen, 1988]
Jelle Valk [Groningen, 1988]

Talent #1 — WERC

Opgericht
Discipline
Subsidie
Bijzonderheden

Collectief in 2009, stichting in 2019
Digitale cultuur
Bewezen talentregeling sinds eind 2022
Leerden elkaar kennen tijdens hun studie
aan Academie Minerva in Groningen

Wat bijna vijftien jaar geleden begon met VJ-klussen – bewegende kunst maken voor tijdens concerten, in clubs en discotheken – is uitgegroeid tot een collectief met kunstprojecten die in Taiwan, Tokio en Jakarta te zien zijn. Waar die worden bedacht en ontworpen? Aan de Neutronstraat in Groningen.

Olav Huizer, Jelle Valk en Joachim Rümke leerden elkaar kennen tijdens hun studie aan Academie Minerva in Groningen. In 2009 richtten ze het kunstenaarscollectief WERC op. “In al ons werk zit de mix tussen fysiek en digitaal. We maken performances en installaties. Alle drie hebben we onze eigen interesses. Olav is veel met natuur en biologie bezig. Jelle met street art en public space en ik met theater. We maken alles samen”, vertelt Joachim.

Je kent ze misschien van de lichtgevende bomen van Bosk in Leeuwarden, het Raamwerk op de Grote Markt in Groningen of de lichtgevende ballen in de vijver van het Noorderplantsoen tijdens Noorderzon. Maar de kunst van WERC is ook ver buiten Nederland te zien. Zo is het project Tane nu in Tokio.

Maar Groningen is voor Huizer, Valk en Rümke de basis. “We exposeren in Japan, Taiwan en Jakarta. Maar wie in Groningen ziet dat? Ik merk dat ik het zonde vindt om de studio af te sluiten. Het is leuk om te laten zien waar onze liefde voor ons werk vandaan komt en wat we daarmee doen”, zegt Joachim.

Daarom opent WERC sinds dit jaar de deuren van hun studio voor een serie Artist Talks, waarin ze grote namen uit de internationale digitale cultuur naar Groningen halen om hun verhaal te delen. “We willen een community beginnen om lokaal en internationaal met elkaar te verbinden. In onze studio vertellen internationale kunstenaars over hun werk. Daardoor laten we zien wat er allemaal mogelijk is. Het is een gesprek tussen het publiek en de gast. Hoe kom je aan je geld, hoe kom je op ideeën, dat soort dingen willen bezoekers weten”, vertelt Joachim.

14

15

**WE BLIJVEN IN
GRONINGEN. HIER
HEBBEN WE DE PLEK
GEKREGEN OM TE
KUNNEN GROEIEN**

De eerste twee edities, met de Belgische kunstenaar Dries Depoorter en met de Brit Matt Adams van Blast Theory, hebben al plaatsgevonden. WERC gaat nog vier Talks organiseren. Zonder subsidie had dit nooit gekund, zegt Joachim. “Dan was er simpelweg geen budget voor geweest. We hebben altijd vrij goed op onze eigen benen kunnen staan. Maar wij zijn kunstenaars, geen evenementenorganisatoren. Door de subsidie hebben we de mogelijkheid om zaken uit handen te geven. Nu huren we mensen in die de Artist Talks voor ons kunnen organiseren. Het helpt ons om professioneler te worden.”

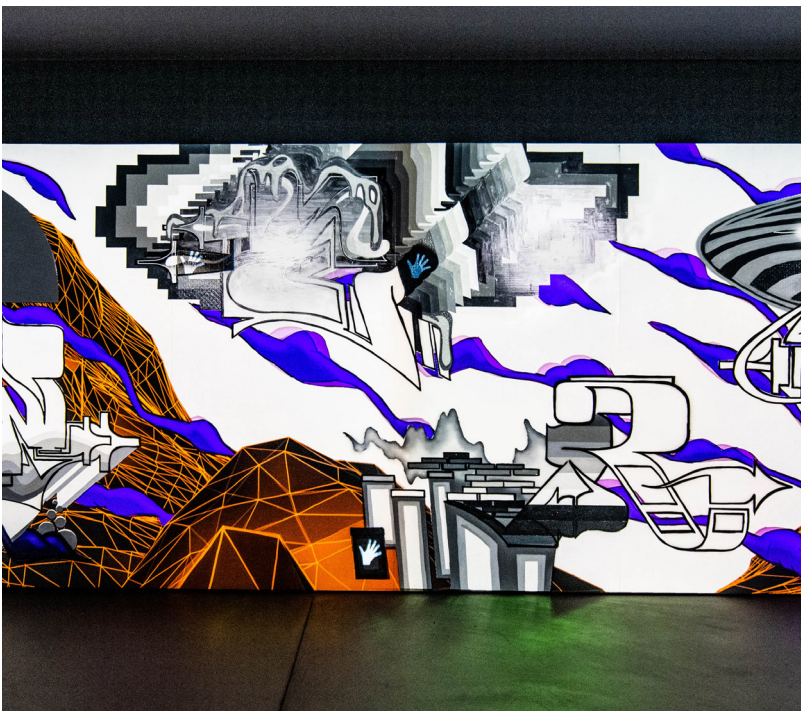
Met de subsidie hebben de drie ook WERClab opgericht. Daarmee begeleiden ze jonge kunstenaars, zonder dat die meteen stage hoeven te lopen. Ze koppelen ze aan instanties in Groningen. “Het is echt een samenwerking met de stad. We hebben contact met Academie Minerva, met het Frank Mohr Instituut, met het Grand Theatre.”

Ook na de subsidie wil WERC doorgaan met de Artist Talks en het lab. “We zien het als een langdurige samenwerking. We zijn blij met hoe het gaat. Ze worden goed bezocht en we hebben veel positieve feedback gehad. Het zou zonde zijn als het weg zou vallen.”

Over een droomgast voor de komende Artist Talks hoeft Joachim niet lang na te denken. “Het Brits-Koreaanse duo Kimchi and Chips of de Amerikaanse kunstenaar Zach Lieberman.” Dat zou zomaar eens kunnen lukken. “Tot nu toe zijn kunstenaars heel welwillend. De scene van de digitale kunst is niet groot en makers zijn heel bescheiden.”

In de toekomst wil WERC vooral blijven groeien. “We willen verder professionaliseren”, zegt Joachim. “We blijven in Groningen. Hier hebben we de plek gekregen om te kunnen groeien. Nu is er geen reden meer om ergens anders heen te gaan.”

19

X_YUSUF _BOSS

Mohamed Yusuf Boss [Hargeisa, Somalië, 1986]
Mark Fischer [Groningen, 1990]

Talent #2 – X_YUSUF_BOSS

Opgericht	2019
Discipline	Multidisciplinair
Subsidie	Bewezen talentregeling sinds 2021
Opleiding	Mo Small business and retail management, daarnaast autodidact danser en choreograaf
Bijzonderheden	Mark Theaterwetenschappen Wonnen de BNG dansprijs

Vanuit het platform dat Mohamed Yusuf Boss en Mark Fischer met X_YUSUF_BOSS hebben, proberen ze ongeziene werelden te delen en ongeziene talenten de ruimte te geven. “Dat doen we door middel van kunst en cultuur, met muziek, dans en film. De basis is dans”, zegt Mohamed.

Een van de kernwaarden van X_YUSUF_BOSS komt voort uit het principe Each one teach one. “Dat is ontstaan vanuit de slavernij. Slaafgemaakten hadden minder toegang tot kennis. Als je geen kennis krijgt en niet naar school kunt, geef je alles wat je leert door. Je moet altijd openstaan om de doorgever te zijn. Wij vinden dat heel belangrijk”, zegt Mohamed.

Dit jaar zijn Mohamed en Mark naar Zuid-Afrika gegaan om te werken aan het uitwisselingsproject HIDDEN, een samenwerking tussen X_YUSUF_BOSS en het dansgezelschap Via Katlehong. Met zestig jongeren hebben ze daar een week gewerkt. Het artistieke team uit Zuid-Afrika kwam vervolgens ook weer naar Nederland. “Vanuit het thema kansenongelijkheid en de gedeelde geschiedenis die Nederland en Zuid-Afrika hebben”, zegt Mark. Een documentairemaker ging mee naar Zuid-Afrika om alles vast te leggen. “Zo proberen we alles wat we daar geleerd hebben weer door te geven”, vertelt Mohamed.

24 TALENTEN VINDEN 25
WE BIJVOORBEELD
IN HET NACHTLEVEN

Hun werk bestaat uit twee takken. Ze hebben Studio X, waar jongeren hun talenten kunnen ontwikkelen, en X_YUSUF_BOSS, dat een professioneel dansgezelschap is. Vorig seizoen tourden ze met twee producties.

In die voorstellingen is veel ruimte voor de verhalen van de makers. “We gaan daar best ver in. Toen we een tour deden en de zanger wegviel, hebben we zijn muziek niet meer gebruikt. We hebben nieuwe muziek gemaakt. De voorstelling is anders, omdat de samenstelling anders is. Zijn geschiedenis is er niet meer, dus we moeten door. Dat kost ons meer moeite en extra geld, maar we staan daar wel voor”, zegt Mohamed.

Ze focussen zich op jongeren die zich buiten de bekende netwerken bevinden. “Veel dansers zijn autodidact en bevinden zich in een informeel netwerk. Als je daar niet bent, dan zie je ze ook niet. We kunnen niet even naar het conservatorium en daar mensen uitkiezen. Talenten vinden we bijvoorbeeld in het nachtleven”, vertelt Mohamed.

26

In de toekomst willen ze de twee takken van X_YUSUF_BOSS vanuit een vaste plek verder ontwikkelen. “Het zou mooi zijn om een fysieke plek te hebben, een ontmoetingsplek van waaruit we kunnen creëren, uitwisselen en ontwikkelen. We willen een plek waar het ontstaat in de gemeenschap. Niet op een zolderkamertje of ergens achteraf in een theater”, zegt Mark. “Ergens waar het bruist”, zegt Mohamed.

Maar voor ze zover zijn, willen ze vooral weten waar ze aan toe zijn. “We missen visie en perspectief voor als deze subsidie is afgelopen”, vertelt Mark. Het frustriert ze dat ze veel tijd en aandacht moeten besteden aan het aanvragen en verantwoorden van subsidies. “Wij creëren waarden, geen product. Dat is niet altijd te meten”, zegt Mohamed. “We zijn bezig om waarden te creëren voor de stad. Nu moeten we die waarden in allerlei malletjes drukken”, vertelt Mark.

Van het werken met jongeren krijgen ze energie. “Dan zie je de impact en dan ben je helemaal opgeladen”, zegt Mark.

29

— X_YUSUF_BOSS

TEDDY'S LAST RIDE

Agnese Fiocchi [Bologna, Italie, 1993]
Luisa Redenbacher [Hannover, Duitsland, 1988]

Talent #3 – Teddy,s Last Ride

Opgericht
Discipline
Subsidie
Opleiding

Bijzonderheden

2017
Dans en performing arts
Bewezen talentregeling sinds 2021
Luisa Academie Minerva en Kunst en cultuurwetenschappen
aan de Rijksuniversiteit Groningen
Agnese Artez Academy of Dance
Bouwden samen aan een dansgezelschap

Met een optreden kunnen Luisa Redenbacher en Agnese Fiocchi de wereld helaas niet veranderen. Maar met Teddy's Last Ride hebben ze de afgelopen jaren alles gedaan om taboes uit de schaduw en in het licht te zetten. Ze maakten voorstellingen over seksualiteit, gender, identiteit en sociale constructen. Niet per se voor in het theater, maar juist voor op een festival of in een club. Het doel: zoveel mogelijk normen verbreken.

Teddy's Last Ride begon bij Club Guy & Roni. In 2017 besloten ze om samen een dansgezelschap te beginnen. Luisa doet de zakelijke kant, Agnese is de creative producer. "We proberen stukken te maken die iets buiten het traditionele theater reiken. Het risico van theater maken is dat je maandenlang in je bubbel blijft, tussen vier zwarte muren waar je het licht nauwelijks ziet. Wij willen naar buiten en in een vroeg stadium de connectie met ons publiek zoeken", zegt Agnese. "Dat was best een risico, want het is niet de normale manier van produceren", zegt Luisa.

Ze willen het publiek van de toekomst bereiken. "Het is heel belangrijk dat theater niet met deze generatie uitsterft", zegt Agnese. Met Teddy's Last Ride combineren ze daarom dans, theater en pop in hun voorstellingen. "Het moet in een club passen, in een sfeer waar gefeest kan worden", zegt Luisa. "Als je op het podium staat als danser, ben je gescheiden van je publiek. Het publiek kijkt omhoog naar dansers. Wij creëren juist samen met het publiek een ervaring", zegt Agnese.

HET IS HEEL
BELANGRIJK DAT
THEATER NIET MET
DEZE GENERATIE
UITSTERFT

34

35

In Groningen werken ze met veel kunstenaars en collectieven samen. "Het is een heel mooi, ondersteunend netwerk. Iedereen helpt elkaar", zegt Agnese. "Zonder dat netwerk is het moeilijk om zo lang te bestaan. Het is een geweldige omgeving", zegt Luisa.

In het begin wilden ze met hun voorstellingen heel veel vertellen. "Het begon nogal abstract, met werk over zelfacceptatie bijvoorbeeld. Maar we werden steeds specifieker. "De rode lijn in ons werk is het doorbreken van taboes met een feministische en queer benadering", zegt Agnese. Zo onderzoekt en verbeeldt de nieuwste voorstelling, Goodbye_Porn, verschillende manieren waarop mensen intiem met elkaar kunnen zijn, door pornografie en normatieve seksualiteit te ontleden.

De voorstelling gaat eind december in première in het Grand Theatre. Voor de première veranderen ze de theaterzaal volledig. De tribune gaat eruit en de zaal wordt een club. "Het wordt een donkere ruimte. De vibe wordt zoals bij een geheim feest. Een beetje underground Berlijn. Geen camera's, geen opnames", zegt Luisa.

Na de opening in Groningen gaat Teddy's volgend jaar met de voorstelling door het hele land toeren. Het zal de laatste tournee van Teddy's Last Ride zijn. Na zeven jaar stoppen Luisa en Agnese. "Het is intens geweest. Het voelt alsof we de organisatie die we zijn begonnen zijn ontgroeid. Het is tijd voor nieuwe avonturen", zegt Agnese. "We hebben er heel veel van geleerd en zijn heel trots op wat we bereikt hebben. Het is nu een goede tijd om te zeggen: dit is wat we willen maken en we gaan er met een knal uit. Daarna zien we wel. Het is fijn om niet te weten wat hierna komt", zegt Luisa.

Talent #3 — Teddy's Last Ride

KAMERORKEST VAN HET NOORDEN

Teodora Nedyalkova [Pleven, Bulgarije, 1990]

Talent #4 – Kamerorkest van het Noorden

Opgericht
Discipline
Subsidie
Opleiding
Bijzonderheden

2016
Klassieke muziek
Bewezen talentregeling sinds januari 2023
Prins Claus Conservatorium
Begon op haar zevende al met
het studeren van muziek

Teodora Nedyalkova heeft als celliste al op veel plekken in de wereld opgetreden. In China, Mexico en in veel landen binnen Europa, maar ze komt altijd terug naar Groningen. “Er is altijd iets geweest dat mij hier in Groningen hield. Ik houd van Groningen”, zegt Teodora.

Maar er is één ding dat Groningen - en heel Noord-Nederland - niet had: een kamerorkest. Een klein orkest, met een beperkt aantal musici, dat zelfs in een huiskamer op zou kunnen treden. Het idee van een eigen, uitgebreide versie van een strijkkwartet sprak haar zo aan dat ze besloot om zelf een kamerorkest op te richten.

“Kamermuziek is voor mij de hoogste vorm van muziek. In heel Nederland bestaan kamerorkesten, maar in Noord-Nederland was er geen een. Daarom heb ik het zelf gedaan. Met vrienden had ik het erover en we dachten, we proberen het gewoon. Niemand van ons had verwacht dat we zover zouden komen als we nu zijn. Mensen kwamen en gingen, maar ik ben gebleven”, vertelt Teodora.

In het orkest spelen veertien tot zestien strijkers, aangevuld met blazers en slagwerk, samen zonder dirigent. “Iedereen is daardoor verantwoordelijk. Dat vind ik geweldig. We werken ook vaak met andere artiesten. Muziek maken is tegenwoordig heel anders dan vroeger. Muzikanten moeten rekening houden met de maatschappij waarin we leven.”

KAMERMUZIEK
IS VOOR MIJ DE
HOOGSTE VORM
VAN MUZIEK

44

45

Bij het Kamerorkest van het Noorden draait het daarom niet alleen om de muziek. Het doel is om klassieke muziek toegankelijker te maken voor jongere generaties en tegelijkertijd onvergetelijke ervaringen te bieden aan doorgewinterde luisteraars. “Ik vind het belangrijk om een ervaring te creëren. Dat doen we met het licht, met de beelden die we laten zien tijdens het spelen. Ik zie het kamerorkest als mijn laboratorium. Ik wil anderen uitdagen om vragen te stellen. Om iets verder te denken dan het dagelijkse leven.”

Sinds kort werkt Teodora zelf samen met Profound Play om klassieke muziek naar kinderdagverblijven te brengen. “Ik wil een manier vinden om klassieke muziek met meer mensen te delen. Wat het je kan opleveren is enorm. Nu hebben kinderen hopelijk een mooie herinnering aan klassieke muzikanten die naar hun toe zijn gekomen.”

Het kamerorkest speelt geregeld symfonieën van Gustav Mahler in een intieme setting. “Zijn symfonieën zijn bedoeld voor de grootste orkesten. Ons doel is om het toegankelijker te maken en dichterbij mensen te brengen, in een kleinere setting. Daarom hebben wij deze grote symfonieën in een kleine setting gespeeld in Leeuwarden, Steenwijk en Middelstum. Het arrangement hebben we zelf gemaakt.”

46

Sinds januari dit jaar ontvangt het orkest de Bewezen talent-regeling. “Dat geeft me een beetje rust. Als muzikant ben je constant op zoek naar steun. Zonder steun kan je wel allemaal mooie plannen hebben, maar dan zit je in je eentje in je kamer te werken. Muzikale producties met zoveel mensen zijn enorm duur. Het is nog lang niet genoeg, maar het zorgt ervoor dat ik mijn hoofd boven water kan houden.”

In Groningen ziet Teodora enorm veel potentieel talent. “Hier zijn zoveel jonge mensen. Ik hoop dat het kamerorkest kan dienen als een brug tussen nationale en internationale studenten. Hopelijk kan ik ze met het kamerorkest een platform bieden om hier te blijven.”

Het Kamerorkest van het Noorden is voor Teodora veel meer dan alleen haar werk. Het is haar passie en haar missie. “Het gaat om de reactie die je krijgt van de mensen die naar je luisteren. Dat is geweldig. Maar het is ook mijn missie als muzikant om muziek dichterbij mensen te brengen en hen te laten genieten van de kracht die muziek heeft.”

RUIMTEMAKERS

Hannegijs Jonker [Leeuwarden, 1993]
Philipp Cahrpit [Dieburg, Duitsland, 1991]

Talent #5 — De Ruimtemakers

Opgericht
Discipline
Subsidie
Opleiding
Bijzonderheden

2022
Theater
Bewezen talentregeling sinds 2023
Academie voor dans en theater
Leerden elkaar tijdens hun studie
in Amsterdam kennen

Met heel kleine dingen creëren Hannegijs Jonker en Philipp Cahrpit betovering voor kinderen. Ze veranderen het licht, trekken een stukje klittenband heel langzaam uit elkaar of spelen onder een doek. In een wereld waarin kinderen al heel jong veel beeld en geluid tot zich krijgen, maken Hannegijs en Philipp met Club Wauw theater voor de allerkleinsten vanuit rust.

Ze spelen op peuterspeelzalen, scholen, in theaters en op jeugdtheaterfestivals voor kinderen tot een jaar of zeven. “Het is een heel leuk en bijzonder publiek. Ze zijn heel gevoelig. Onze voorstellingen zijn heel zacht, verstild en rustig. Vaak krijgen we van ouders te horen dat hun kind nog nooit zo lang heeft stilgezeten. Het is onze missie om kinderen en ouders te bereiken die we niet zouden bereiken als we alleen in theaters zouden spelen”, vertelt Hannegijs.

Daarom maakten ze van hun voorstelling Spiegel twee versies. Een waarvoor slechts twee stop-contacten nodig zijn en die daardoor in wijkcentra en op scholen gespeeld kan worden, en een uitgebreide versie met licht en geluid voor in de theaters.

Ze nemen de tijd om hun voorstellingen te kunnen maken. “Het voortraject tot de première is al anderhalf jaar. Dat doen we heel bewust, om vooronderzoek te kunnen doen”, zegt Hannegijs. Dat is ook waar Ruimtemakers, de stichting die ze vorig jaar hebben opgericht en waar Club Wauw onder valt, vandaan komt. “We wilden ruimte creëren voor het proces en de tijd nemen voor het maken van theater voor kleine kinderen”, zegt Philipp.

51 De voorstellingen beginnen met een idee, thema, of materiaal. “We werken heel associatief. In al ons werk zoeken we naar een bepaalde uitwisseling met het publiek. Dat zit in het proces, waarin we het publiek al vroeg betrekken, maar ook in het uiteindelijke product. Het zit in interactie, in het op zoek gaan naar een gesprek”, zegt Hannegijs.

Ze hebben er heel bewust voor gekozen om de stichting samen op te zetten. “Het is heel raar dat in ons werkveld iedere maker een eigen stichting moet hebben, terwijl een stichting alleen maar een platform is om te kunnen functioneren in het systeem. Wij dachten, waarom doen we dat niet juist samen en ondersteunen we elkaar daarin. We hebben dezelfde visie op hoe we willen werken” zegt Hannegijs.

VAAK KRIJGEN WE
VAN OUDERS TE
HOREN DAT HUN KIND
NOG NOOIT ZO LANG
HEEFT STILGEZETEN

– Hannegijs Jonker
[Ruimtemakers]

52

53

Naast Club Wauw maken Philipp en Hannegijs binnen de stichting ook hun eigen werk voor een volwassen(er) publiek. Zo werkte Philipp de afgelopen tijd aan het project Waterlichamen dat in november in première ging en gaat hij volgend jaar het muzikale stuk Wanderlust uitwerken. Hannegijs werkt aan haar eigen project How To Disappear.

Met een eigen stichting en alles wat daarbij komt kijken, vinden ze het soms lastig om ruimte te maken om creatief te zijn. “Het is intens. We werken vaak aan meerdere projecten tegelijkertijd”, zegt Philipp. Een groot deel van het werk doen ze zelf. “Door de Bewezen talentregeling is er nu gelukkig een beetje ruimte om iemand in te huren die ons helpt met de marketing. Dat helpt enorm”, zegt Hannegijs.

In de toekomst willen ze Ruimtemakers breder trekken. “Het gaat niet alleen meer om ruimte pakken voor het proces. We willen ook een ruimte creëren waar mensen zich veilig voelen, waar het publiek kan samenkomen”, zegt Philipp. “Dat Ruimtemakers ook een plek wordt die mensen kennen, waar je naar toe kan gaan om iets fijns mee te maken”, zegt Hannegijs.

PROFOUND PLAY

Jasmin Hasler [Steiermark, Oostenrijk, 1981]
Eva Weerts [Groningen, 1987]

Talent #6 — Profound Play

Opgericht
Discipline
Subsidie
Opleiding
Bijzonderheden

2018
Theater
Bewezen talentregeling sinds 2020
Theaterschool Utrecht
Is ook opgeleid in Social Work

Toen Jasmin Hasler zeven jaar geleden van de Randstad naar Groningen verhuisde, was er in Groningen nog geen artistiek gedreven theater voor het jongste publiek, van 0 tot 6 jaar oud. Dat zag ze, opgeleid als kunstenaar en pedagoog, als een kans. Met Profound Play maakt ze voorstellingen en kunstervaringen waarbij kind en kunstenaar samen de wereld ontdekken. Het spel van kinderen staat daarin centraal.

“Kinderen moeten steeds jonger leren wat volwassenen willen, terwijl het spel juist zo belangrijk is voor de manier waarop ze zelf de wereld onderzoeken en hun plek daarin vinden. Ik heb me verdiept in het spel van kinderen. Door het spel in het kader van de kunst te plaatsen, maak ik zichtbaar hoe belangrijk spel is voor ons allemaal. Kind en kunstenaar komen in een gelijkwaardige staat van zijn. We hoeven niets voor te kauwen, kinderen zoeken het zelf wel uit. Wij moeten alleen voor de goede omgeving zorgen voor de ontmoeting tussen kind en kunstenaar”, zegt Jasmin.

Eigenlijk is het theater voor kinderen van nul tot zes jaar oud, maar omdat kinderen altijd met volwassenen naar de voorstellingen komen, wordt het zowel voor kind als volwasenne gemaakt. Het idee voor haar werk komt altijd uit een persoonlijke vraag, vanuit iets wat ze beter wil weten, waar ze meer over wil leren. Vervolgens worden de kinderen van het begin tot het eind bij het proces betrokken. “We maken het niet voor de kinderen, het ontstaat juist met de kinderen samen. Die participatie en het proces zelf zijn de basis-ingredienten voor wat we maken en wie we zijn. Begin maar met een vraag en ga het maar ontdekken. Waar je uitkomt weet je dan nog niet, maar onderweg leer je zoveel. We beginnen op het kinderdagverblijf en gaan pas later naar het theater.”

61

Tijdens de voorstellingen is het belangrijk dat ouders in stilte naar hun kind kijken. “Niet aansporen, niet ingrijpen. Verwonder je samen met je kind. Volwassenen kunnen veel leren van de staat van zijn van een spelend kind. De wereld is vaak zo doelgericht. Een kind probeert iets uit en ontdekt iets nieuws.”

Bij de laatste voorstelling, Wijwolf, bestaat uit een versie in het theater en eentje buiten: een theaterwandeling in het bos. “Voor mij is het heel belangrijk dat kinderen van jongs af aan al de natuur in gaan en hun zintuigen aanzetten. Tijdens de wandeling ging het publiek in roedels op pad. Je ziet ouders en begeleiders dan op hun knieën kruipend door het bos gaan. Tijdens voorstellingen binnen kun je op een andere manier magie scheppen, maar zijn volwassenen soms terughoudender om mee te doen. Achteraf hoor ik van ouders dat hun kind thuis nog steeds een wolf aan het naspelen is. Dat rollenspel is heel belangrijk. Kinderen leren veel meer door het zelf te doen.”

DAT ROLLENSPEL
IS HEEL BELANGRIJK.
KINDEREN LEREN
VEEL MEER DOOR
HET ZELF TE DOEN

Van Wijwolf maakt Profound Play nu een boekje, om de kennis te delen. Jasmin ziet Profound Play steeds meer als een kenniscentrum. “We hebben door te spelen en onze nieuwsgierigheid te volgen zoveel kennis verzameld, meer dan wat een plek kan vinden in de voorstellingen. Volgend jaar willen we verder uitwerken hoe we ouders en mensen die met kinderen werken ook buiten de voorstellingen om kunnen bereiken, bijvoorbeeld via sociale media, workshops en verdiepingstrajecten, of zo’n boekje als bij Wijwolf.”

Profound Play werkt met vijf kinderdagverblijven van SKSG samen. De laatste tijd nodigen ze ook andere kunstenaars die met jonge kinderen willen werken uit naar de kinderdagverblijven. Dit nieuwe concept heet de Verwonderruimte, een interactief laboratorium waarin kunstenaars en kinderen samen de wereld onderzoeken. “Dat is heel geschikt voor kunstenaars van verschillende disciplines die de stap willen zetten naar artistiek onderzoek met kleine kinderen, zowel net afgestudeerd als ervaren. We willen eraan bijdragen dat andere kunstenaars ook kunnen maken en uitwisselen. Iedereen is vaak zo druk met het opzetten van zijn eigen ding.”

In de toekomst hoopt Profound Play naast het maken van nieuwe voorstellingen ook de Verwonderruimte verder uit te bouwen een open studio in Groningen te beginnen. Een vaste plek waar mensen langs kunnen komen, waar kinderen verder kunnen spelen met de materialen uit de voorstellingen en waar onze workshops om de werkwijze te delen verder kunnen worden ontwikkeld. “Dat is best een proces. Het kost tijd. Voor ons is de grote vraag of de gemeente ruimte gaat scheppen in de cultuurnota. Er is nu veel ruimte voor grote gezelschappen. Wij blijven zelf liever wendbaar en innovatief. Tegelijk zou het enorm helpen als we een stevigere basis kunnen opbouwen zodat we al die ambities ook echt waar kunnen maken voor de lange termijn. Ik mis iets in het midden, tussen het talent en het grote gezelschap. Daar liggen nog veel kansen.”

Talent #6 — Profound Play

Shelfish

Olympia Kotopoulos [Sydney, Australië, 1995]
Veerle van Overloop [Sint-Gilles-Waas, België, 1969]

Talent #7 – Shelfish

Opgericht	2017
Discipline	Theater
Subsidie	Bewezen talentregeling sinds eind 2022
Opleiding	Veerle Arnhemse toneelschool, Olympia Sydney Dance Company's Pre-professional program/ Associate Artist Sydney Dance Company
Bijzonderheden	Maken voorstellingen op de grens van theater en werkelijkheid

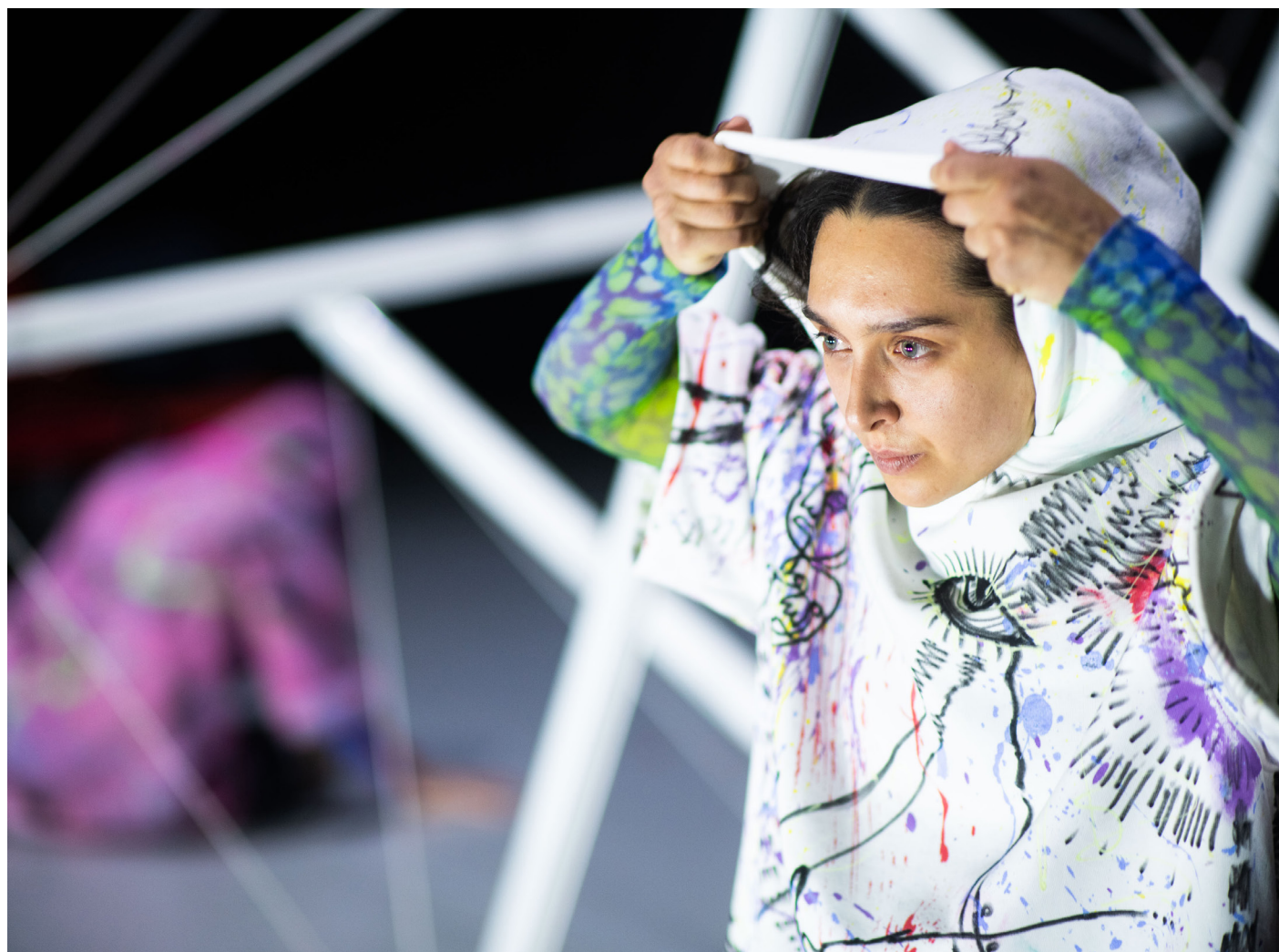
Het theater dat Veerle van Overloop en Olympia Kotopoulos maken, mag oncomfortabel, schurend en intiem zijn. Ze willen het publiek laten nadenken, laten zien dat er andere manieren zijn om met problemen om te gaan. Dat doen ze lang niet altijd binnen de donkere muren van een theater, maar juist ook daarbuiten.

Voor hun werk doen ze veel onderzoek. Veerle heeft een achtergrond in theater, Olympia in dans. Ze spreken met verschillende mensen en organisaties en lezen veel. De tafel in hun werkplaats ligt vol met boeken, met papiertjes met aantekeningen erin gestoken. “We hebben een zeer lange onderzoeksperiode. We proberen het boek te openen. In plaats van vragen te beantwoorden, stellen we er juist nog meer”, zegt Olympia.

“Alles wat we maken begint vaak met vragen die in ons opkomen over dingen die we in het dagelijkse leven tegenkomen. Dat kunnen persoonlijke vragen zijn, maar ook artikelen uit het nieuws. Daar doen we onderzoek naar en dan gaan we op zoek naar het beste format, waarin de impact op het publiek het grootst is. Dat leidt tot de vorm waarin we het presenteren”, vertelt Veerle.

De rode draad in het werk van ShELFiSH is mentale weerbaarheid. “Dat houdt ons bezig”, zegt Veerle. Hun werk wordt door het publiek vaak bestempeld als indringend. “Het is een beetje ongemakkelijk en complex. We willen diepere lagen aanraken. Maar we zullen nooit een voorstelling afsluiten en dan de ruimte verlaten. We creëren altijd context, bijvoorbeeld in de vorm van een nagesprek”, zegt Veerle.

ShELFiSH maakt theaterprojecten in co-creatie met sociaal-maatschappelijke partners zoals ELKER en Lentis, maar ook met de Rijksuniversiteit Groningen. “Om ons te helpen begrijpen waar we het over hebben”, zegt Veerle. “Het doel van dit alles is dat we een kritische reflectie willen activeren op wat ons omringt. Wij zien het als onze functie als kunstenaars om dit te doen.”

DE UITWISSELING
VAN ERVARING,
KENNIS EN INTERESSE
MAAKT HET WERK
STEEDS RIJKE

Dat Veerle twee keer zo oud is als Olympia, verrijkt hun samenwerking. “Wij komen uit verschillende generaties. Het kan daarom zijn dat ik niet dezelfde persoonlijke drive heb als Veerle. We kunnen soms vanuit heel verschillende inzichten creëren”, vertelt Olympia. “Die intergenerationele manier van werken is erg belangrijk. Het geeft meerwaarde aan het werk dat we maken. De uitwisseling van ervaring, kennis en interesse maakt het werk steeds rijker”, zegt Veerle.

Met ShELFISH werken ze aan meerdere projecten tegelijkertijd. Materiaal uit een voorstelling uit 2021 gebruiken ze nu als basis voor een virtueel onderzoek om een audiovisuele installatie te maken. “We besteden zoveel tijd aan onderzoeken en ontdekken, waardoor er meerdere uitingsvormen voortvloeien uit een vertrekpunt. Dit staat ook in verbinding met ons streven naar een duurzamere manier van werken”, zegt Olympia.

“De functie van het theater dat we maken is niet om mensen te onderwijzen of om de wereld te veranderen. Het is bedoeld om mensen te ondersteunen in het besef dat er andere manieren zijn om te doen, te denken of te zijn. We willen door ons werk empathie en mededogen veroorzaken, twee belangrijke elementen in het streven naar solidariteit en gedeelde verantwoordelijkheid. Dat is ons verzet tegen ontheemding en vervreemding”, zegt Veerle.

In de toekomst hopen ze dat hun werkplek een open plek voor de wijk wordt. Een plek waar buurtbewoners langskomen om een vertoning bij te wonen of hun verhaal te delen. “We hebben ons publiek nodig om ons te voeden”, zegt Veerle.

Stipendia

Sinds 1986 reikt de Gemeente Groningen stipendia (beurzen) uit aan jonge kunstenaars met als doel het stimuleren van de artistieke ontwikkeling van startende, veelbelovende beeldende kunstenaars, zodat werk ontstaat dat een betekenisvolle bijdrage kan gaan leveren aan de hedendaagse kunst in Nederland.

Het Hendrik de Vriesstipendium werd tussen 1986 tot 2022 door de gemeente Groningen toegekend aan jonge, talentvolle Groninger kunstenaars op het gebied van de Beeldende kunst en Literatuur. Het stipendium was vernoemd naar dichter, schilder en tekenaar Hendrik de Vries. Het Hendrik de Vriesstipendium was een springplank voor jong talent en gaf grote namen zoals literair talent Joost Oomen en internationaal gelauwerd kunstenaar en designer Lambert Kamps de kans om interessant werk te maken.

Het George Verbergstipendium werd van 2004 tot 2023 beschikbaar gesteld door de gemeente voor studenten en pas afgestudeerden van de bacheloropleiding Autonome Beeldende Kunst en masteropleiding MFAM Painting van Academie Minerva in Groningen. De beurs was vernoemd naar oud-directeur George Verberg van de NV Nederlandse Gasunie, vanwege zijn verdiensten voor het culturele klimaat in Groningen.

Veranderingen

Met ingang van 2023 komen de Hendrik de Vriesstipendia en het George Verbergstipendium te vervallen. De gemeente Groningen kiest voor een andere opzet waarbij naast een stipendium ook een ondersteuningstraject wordt aangeboden waarin de talentontwikkeling van de kunstenaar centraal staat. De onderstaande stipendia en trajecten dragen bij aan uitwisseling, kennisdeling en netwerkvorming.

Twee Groninger beeldende kunststipendia van €20.000 die door de Gemeente Groningen, Academie Minerva en Kunstpunt Groningen beschikbaar worden gesteld om de artistieke ontwikkeling en het cultureel ondernemerschap van startende, veelbelovende beeldend kunstenaars te stimuleren.

Twee letteren stipendia van €10.000 die door Gemeente Groningen en Noordwoord beschikbaar worden gesteld om Groningse literaire talenten de stap te laten maken van talentvol schrijver naar beginnend professional.

Deze nieuwe stipendia worden jaarlijks uitgereikt om de artistieke ontwikkeling en het cultureel ondernemerschap van startende, veelbelovende beeldend kunstenaars en ontwerpers te stimuleren.

STIPENDIA

KATAYOON VALAMANESH

Talent #8 – Katayoon Valamanesh

Geboren	Rasht, Iran [1990]
Discipline	Interdisciplinair
Subsidie	Hendrik de Vriesstipendium sinds januari 2023
Opleiding	Bachelor Biomedical engineering, Bachelor painting in science and culture, Master Frank Mohr Instituut
Bijzonderheden	Won vlak na haar afstuderen het stipendium

WANNEER JE
GROOT DROOMT
MOET JE KLAAR
ZIJN OM HET OOK
AAN TE KUNNEN

82

83

Het werk van Katayoon Valamanesh veranderde volledig toen ze in 2020 van Iran naar Nederland verhuisde en in Groningen met een master aan het Frank Mohr Instituut begon. Waar ze zich eerst focuste op tekenen, waren tekeningen niet langer genoeg om haar gevoelens uit te drukken. Gevoelens over het leven als migrant, in een nieuw land, in een nieuwe stad, met nieuwe mensen. Het gevoel niet thuis te zijn en de angsten en emoties daarachter, wilde ze delen.

Daarom stortte ze zich op nieuwe technieken. Dat deed ze door installaties en video's te maken en met gips te werken. Op tafel in haar atelier liggen gipsen voeten, handen en benen. Voor het eerst werkt ze nu voor haar multimediale project Garden of Eden niet alleen met onderdelen van het menselijk lichaam, maar met het volledige lichaam.

Het is een arbeidsintensief proces. "Je hebt een model en een assistent nodig. Gelukkig wil mijn vriend model staan. Als je geluk hebt, gaat het gieten in een keer goed. Zo niet, dan moet je het over doen. Het is tijdens het project wel gebeurd dat ik iets drie keer opnieuw moest vormgeven, om de kwaliteit te bereiken die ik wil. Het kost veel tijd en energie", zegt Katayoon.

84

Haar project gaat over het leven van immigranten. "Ik werk met mijn eigen herinneringen als inspiratie. Ik ben zelf een nieuwkomer en mijn verhuizing naar Nederland heeft alles veranderd. De melancholie van die verplaatsing wil ik delen."

In Iran studeerde Katayoon biomedical engineering, maar dat was niets voor haar. "Ik had niet het gevoel dat het iets zou toevoegen aan mijn levenservaring." Daarom deed ze nog een bachelor schilderen. Daarna vertrok ze naar Nederland, om daar verder te studeren. "De studie heeft heel erg geholpen om mij thuis te voelen. Je hebt meteen mensen om je heen en je helpt elkaar."

Vorig jaar won Katayoon het Hendrik de Vriesstipendium. Met het geld dat ze daarmee kreeg, kan ze Garden of Eden voltooien. “Het stipendium heeft enorm geholpen. Ik kreeg het vlak na mijn afstuderen. Daardoor kon ik verder met mijn project. Ook kwam er een artikel in de krant. Mensen kennen je daardoor. Het is echt een geweldige kans voor mij.”

Naast Katayoon waren nog twaalf anderen genomineerd voor het stipendium. “Dat vind ik wel weinig. Niet genoeg mensen weten ervan. Het zou mooi zijn als meer mensen zich zouden aanmelden. Hoe meer mensen betrokken zijn, hoe beter de kwaliteit.”

In december presenteert ze haar werk in Kunstpunt. “Mijn plan is tot nu toe al een paar keer veranderd. Op het einde begint dat wel lastig te worden. Ik heb heel veel ideeën. Je moet het proberen en dan zie je wel of het werkt of niet. Het is soms moeilijk om balans te houden. Maar het zijn allemaal ervaringen, en na elke keer ben je beter voorbereid. Wanneer je groot droomt, moet je klaar zijn om het ook aan te kunnen.”

86

Voor de toekomst wil ze nieuwe ervaringen opdoen in techniek en materiaal. “Ik wil de verschillende visuele en intellectuele lagen en aspecten bereiken van het onderwerp waarmee ik momenteel werk.”

JILDAU NIJBOER

Talent #9 — Jildau Nijboer

Geboren
Discipline
Subsidie
Opleiding
Bijzonderheden

Leeuwarden [1994]
Beeldend kunstenaar
George Verberg Stipendium sinds januari 2023
Academie Minerva, Frank Mohr Instituut
Studeerde samen met Katayoon Valamanesh aan
het Frank Mohr Instituut, de master Painting,
nu delen ze een atelier

Jildau Nijboer wordt soms wakker met een tentoonstelling in haar hoofd. Dan heeft ze het al helemaal uitgedacht. Overal haalt ze haar ideeën vandaan. “Ik loop ervan over”, lacht ze.

De laatste tijd heeft ze nog meer ideeën dan normaal. De tijd die ze in Oost-Europa doorbrengt, inspireert haar. Doordat ze begin dit jaar het George Verberg Stipendium won, is ze al bijna vier maanden op reis. Op het moment van spreken zit ze in de roze keuken van het appartement in een Sovjet-flat in Tallinn, de hoofdstad van Estland, waar ze tijdelijk woont.

Tijdens een trip naar Vilnius, de hoofdstad van Litouwen, begon haar fascinatie voor Sovjet-flats. “Het zijn heel imposante gebouwen. Ze zijn dicht, ogen streng. Maar er zit zo’n geschiedenis aan vast, vol met ideeën over de hoe de samenleving eruit zou moeten zien.”

Van binnen naar buiten en van buiten naar binnen, dat is waar haar werk over gaat. Voor het Tschumipaviljoen fotografeerde ze vanuit de kantoren en appartementen rondom het Hereplein de ramen van binnenuit naar buiten. “Ik wilde laten zien welke ogen er allemaal op het paviljoen uitkijken. Ramen zie ik als ogen van een gebouw.”

Van binnen naar buiten kijken doet ze ook in Oost-Europa. “Ik wil het leven in zo’n flat onderzoeken en vastleggen. Met heel vreemde ogen kom ik en observeer ik. Ik probeer contact te leggen met de mensen die daar wonen.”

Dat gaat nog niet zo makkelijk. “Het stereotypebeeld in deze omgeving dat mensen geslotener zijn klopt vaak wel. Vaak spreken ze ook niet zoveel Engels.”

Voor haar project heeft ze briefjes verspreid in brievenbussen met de vraag of de bewoner een foto wil opsturen van binnen naar buiten. In Berlijn en Krakau stopte ze in driehonderd brievenbussen zo’n briefje. “In Berlijn heb ik rond de twintig foto’s gekregen. In Krakau kwam een respons. Maar dat zijn allemaal uitkomsten. Ik zie dat niet als falen.”

IK VOEL DAT ER EEN
HEEL MOOIE BAL AAN
HET ROLLEN IS EN IK
HOOP DAARMEE
DOOR TE KUNNEN

- Jildau Nijboer

In Vilnius heeft ze met een tolk bij 120 deurbellen aangebeld. “Die gingen niet vanzelfsprekend open. De cultuur rondom voordeuren is heel anders. Mensen verwachten niet dat iemand aanbelt. Sommige mensen hebben niet eens een deurbel. Veel bewoners bleven in de deuropening staan om te praten. Ik ben in acht appartementen geweest. Dat vond de jongere generatie Litouwers die ik sprak al verrassend veel.”

Na onder andere Berlijn, Krakau, Vilnius, Riga, Tallinn en Liepaja te hebben bezocht, is het nu bijna tijd om terug naar Groningen te gaan. Eenmaal terug gaat ze meteen aan de slag met haar expositie, die vanaf de eerste week van april tot en met 23 april in de Koepelzaal van Academie Minerva aan de Praediniussingel te zien is. “Het is voor mij een mooie kans om zo’n zaal te benutten. Ik heb heel veel zin om mijn atelier in te gaan. Dat is het enige dat ik op reis mis. Ik heb mijn schetsboeken mee en mijn camera. Duizenden foto’s heb ik gemaakt. Het is heel verleidelijk om door te gaan, maar op een gegeven moment moet het de ruimte in. Ik heb zoveel indrukken opgedaan, die wil ik nu gaan verwerken.”

Zonder het stipendium had ze de reis niet kunnen maken. “Het kunstenaarschap is niet makkelijk, financieel gezien. Nu heb ik dit zonder zorgen kunnen doen. Zonder zo’n stipendium had ik hier niet zolang kunnen zijn en kunnen wonen.”

Niet alleen de financiële steun is voor haar belangrijk. “Het geeft ook een kader waarin je een project gaat ontwikkelen. Het heeft mij heel erg geholpen om een volgende stap te maken.”

De toekomst als kunstenaar ziet ze zonnig in. “Ik voel dat er een heel mooie bal aan het rollen is en ik hoop daarmee door te kunnen.”

EEN BRUISENDE STAD

Stel u voor, een kale stad waar niks van de grond komt. Een slaapstee waar alles wel best is en waar niets nieuws wordt gemaakt. Dat doen ze immers een eind verderop al meer dan genoeg. Een grauw bestaan waakt over een verzameling eenvormige winkelketens, gemakzuchtige koffie en straten gedicteerd door bezorgdiensten. Zo nu en dan is er wat te zien en iets te horen, in de verte, achter hoge drempels en dikke muren. Een slaapstad zonder eigen identiteit, zonder eigen cultuur.

Soms arriveren plukjes artiesten van buiten. Zij nemen mee wat ze elders hebben gemaakt. Ze zetten hun installaties neer, bouwen hun decors, hangen hun kunstwerken op, nou, best mooi, applaus, bravo, klaar. Tot volgend jaar saai plek, denken ze bij hun vertrek, verbaasd als ze zijn dat iedereen die hier wat in zijn mars heeft zijn heil elders zoekt. Snel terug naar de leefbare wereld. Dit is precies de stad die Groningen niet is, niet wil zijn, nooit zal worden. Groningen is het tegenoverstelde van dit schrikbeeld. Groningen bruist van zichzelf, uit zichzelf, dankzij zichzelf, Groningen leeft. Wat gebeurt er veel.

Toen het Rijk op een onbezonnen moment zijn cultuurbegroting afroomde, gooide Groningen er tegendraads juist een flinke schep bovenop. Dit moest een stad zijn met open armen voor

de kunsten, een stad voor kunstenaars en voor publiek, voor maken en voor genieten.

Niemand twijfelt er nu nog aan dat een groot, sterk en afwisselend cultureel aanbod goed is voor het – excuus, cliché – vestigingsklimaat in de stad. Hier moeten we wezen! Hier willen we blijven!

Is het aanbod nog bij te sloffen? Aan al het bezoek te zien wel. Nog net. Weten we nog hoe het Forum als overbodig onding een doolie toekomst werd voorspeld? Het tegendeel is waarheid geworden. Wat mooi is lokt.

Ja, goeie cultuur lokt. Maar Groningen denkt verder dan alleen de consumptiekant. De stad wil haar publiek behagen en tegelijkertijd haar makende talenten niet laten wegglijpen naar elders, naar de Randstad, waar ze vervolgens in het kluitjesvoetbal hopen op te vallen. De stad wil bewezen talenten behouden, de kans en de ruimte bieden om zich verder te ontwikkelen, niet daar maar hier. Met hulp, met geld. Zo kunnen deze talenten hun al aangetoonde creativiteit en vaktechnische kunde verder bijslijpen, zichzelf blijven vernieuwen en spraakmakend werk leveren.

De kunstenaars doen dat niet alleen voor zichzelf, ze zijn er ook voor het publiek.

De formule luidt immers kunst=makers+publiek. Daar bovenop stimuleren en inspireren ze met hun werk weer anderen met aspiraties. De talenten dragen op deze manier bij aan Groningen als een aansprekende, creatieve, vernieuwende stad, waar niemand op andermans lauweren rust. Hun bevologenheid straalt uit naar ver buiten de wanden van hun repetitieruimtes, ateliers of studio's.

Juist in een tijd waarin het hobbyspook lijkt te zijn begonnen aan de warming up voor een comeback, verdienen de kunsten een hernieuwde krachtige verdediging. Het belang is evident. Je kunt domweg genieten van al dat moois, maar daar blijft het niet bij. Kunst zet je aan het denken, over de wereld, over het leven, over jezelf. Kunst helpt onderwijs, kunst helpt kinderen, hoe jong ook. Iedereen. In potentie.

Daar ligt een taak voor de cultuurwereld. Hoe mooi zou het zijn om nieuw publiek te bereiken, een ander publiek dan dat wat toch al komt. Zien we niet te vaak dezelfde koppen, met het bubbelgevaar van de eigen parochie? Jonge makers en hunkerende gezelschappen voelen die opdracht en dat merken ze dan weer op de scholen en in de wijken van de stad. De zoektocht naar nieuw publiek is volop aan de gang. En wie weet zit dat nieuwe publiek ook best in de gemeenteraad.

Eric Nederkoorn
Redacteur
Dagblad van het Noorden

KOESTERT ZIJN TALENTEN

COLOFON

Auteurs	Lyanne Levy, Eric Nederkoorn
Concept	MESH
Ontwerp	G2K Creative Agency
Portretfotografie	Jedidja Smalbil
Projectfotografie	Niels Knelis, Jan Willen van Vliet, Nienke Maat, Sietse Veenstra, Deborah Roffel, Heleen Haijtema, Lucas Kemper, Oostblok Media, Ruben van Vliet, Hanne Van der Velde, Jildau Nijboer, Mohamed Yusuf Boss, Farhad Khodadadzade, Jasper Bolderdijk, Deborah Roffel

TALENT

WERC
X_YUSUF_BOSS
Teddy's Last Ride
Kamerorkest van het Noorden
Ruimtemakers
Profound Play
ShELFISH
Katayoon Valamanesh
Jildau Nijboer